

HET VERHAAL VAN VIVEKANANDA

Uitgegeven door:
Ramakrishna Vedanta Vereniging Nederland
De Vlaschaard 57
NL-1183 KM Amstelveen
Tel/Fax: 020-4410155

© 2003 Auteursrechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

HET VERHAAL VAN VIVEKANANDA

//In het Engels v//Verteld door
Irene R. Ray en
Mallika Clare Gupta
//(in het Engels)//

//Oorspronkelijk u//Uitgegeven door:
Advaita Ashrama
5 Dehi Entally Road
Kolkata – 700 014

West Bengalen
India

BERICHT VAN DE UITGEVER

Een jonge onbekende Hindoe monnik uit India ging in 1893 naar de Verenigde Staten om het Wereldparlement van Religies bij te wonen, dat gehouden werd in Chicago. Hij werd in een klap// plotseling beroemd door het uitdragen van de Universele Boodschap van Vedanta voor de eerste keer aan de mensen in het Westen. Hij was in die tijd nog maar dertig jaar, maar in wijsheid was hij volgens een Harvard Professor – John Henry Wright – geleerder dan alle professoren van de universiteit tezamen. Hij onderwees de eenheid en harmonie van alle religies, de universele boodschap van zijn Meester Sri Ramakrishna in dit uitgelezen gezelschap van 7000 mensen uit de hele wereld en werd de ‘Held’ van het Parlement als SWAMI VIVEKANANDA. Nadat het Parlement voorbij was, werd hij door liberaal ingestelde Amerikanen gevraagd langer in het land te blijven en zijn prediking van Vedanta, waar zij de grootste voorkeur voor hadden, voort te zetten. Swami Vivekananda verbleef ongeveer vier jaar in Amerika en Engeland (hij kwam twee keer) en verspreidde de boodschap van Vedanta via zijn lezingen en klassen en door het vestigen van twee permanente Vedanta Centra in New York en San Francisco. Nu zijn er meer dan twintig Vedanta Centra, zowel in Amerika als Europa en de begrippen Yoga en Vedanta worden elke dag bekender, met name in het Westen. Onnodig te zeggen, dat er een grote verandering is gekomen op religieus gebied over de hele wereld na de komst van Sri Ramakrishna en Swami Vivekananda. Ofschoon sommige westerse geleerden en schrijvers – zoals Romain Rolland, Max Muller en anderen geschreven hebben over de grote Swami en zijn Goeroe, Bhagavan Sri Ramakrishna, zijn er niet veel boeken buiten de Engelse taal, die dit illustere leven beschrijven. Hoe een intelligente student van de Calcutta Universiteit, Narendra Nath Datta in contact kwam met een mystieke heilige van

de Dakshineswar Kali Tempel en geleidelijk transformeerde in een compleet 'geestelijk wakkerschudder' en leraar van de hele mensheid is een fascinerend verhaal. Vanuit de overweging dat sommige mensen geïnteresseerd zijn om meer te weten over dit grootse leven, publiceren wij dit boekje in de Nederlandse taal. Wij zullen onze bescheiden poging als geslaagd beschouwen als de lezer baat vindt bij het lezen ervan. Het boek werd oorspronkelijk in het Engels uitgegeven door de Advaita Ashrama, Kolkata, India ten behoeve van jonge mensen.

Amstelveen

24 januari 2003

Swami Vivekananda's geboortedag

De Uitgever

1. EEN GODDELIJK PLAN

De zeven Wijzen

Er staan zeven sterren aan de hemel, waarvan de mensen zeggen dat zij in werkelijkheid zeven grote wijzen zijn. Deze wijzen zijn altijd diep in gebed. Zij mediteren op God.

Eens kwam daar een kleine jongen. Het was een beminnelijke jongen. Maar er was niemand om te zien hoe beminnelijk hij was, want alle zeven wijzen hadden hun ogen gesloten.

Het jongetje snelde naar één van de wijzen, alsof hij hem kende. Hij sloeg liefdevol zijn armpjes rond de hals van de wijze. Hij riep hem en probeerde ogen van de wijze te openen. De wijze scheen niets te horen. Maar, na een lange tijd opende hij langzaam zijn ogen en keek naar de kleine jongen. Hij scheen zeer gelukkig hem te zien.

Het jongetje zei tot de wijze: "Ik ga. Jij zult met mij mee moeten gaan". Zijn

stem was heel welluidend. Hoe zou de oude wijze hem kunnen weigeren? De wijze zei niets. Maar zijn gezicht liet zien dat hij met de kleine jongen zou meegaan.

Dit alles werd gezien in een visioen door de grote heilige en God-mens, Sri Ramakrishna. Hij zei dat deze wijze later als mens geboren zou worden. Hij werd geboren als de man, die later Vivekananda werd.

Wie was dan die kleine jongen? Het was Sri Ramakrishna zelf.

Toen Sri Ramachandra kwam//geboren werd, bracht hij Hanuman met zich mee. Toen Sri Krishna kwam, bracht hij Arjuna met zich mee. En toen Sri Ramakrishna kwam, bracht hij Vivekananda met zich mee.

Van tijd tot tijd worden er grote zielen in de wereld geboren. Zij komen om de mensen te leren waarnaar zij moeten streven in het leven. Zij tonen de mensen hoe succesvol te zijn in hun streven en hoe al hun moeilijkheden in het leven te overkomen.

Een geschenk van Shiva

Calcutta (nu Kolkata) is een grote stad en een gedeelte er van wordt Simla genoemd. In dat deel van Calcutta woonde een vrouw, Bhuvaneshwari genaamd, die elke dag tot Shiva bad. Zij bad altijd tot hem: "Heer Shiva, geef mij alstublieft een jongen, die ik op schoot kan nemen!" Bhuvaneshwari had enkele dochters, maar verlangde nu naar een zoon. Elke dag bad zij tot Shiva om een zoon. Één van haar familieleden woonde in Varanasi. Bhuvaneshwari vroeg dat familielid voor haar Vireshwara Shiva in Varanasi te aanbidden.

Bhuvaneshwari bad heel intens met groot geloof en devotie. Zij verlangde heel sterk naar een zoon; eindelijk werd haar een zoon geboren.

Het was de tijd van het feest, dat het einde van de winter aankondigt. Dat jaar – het was 1863 – viel het feest op 12 januari. Op deze dag gaan de mensen elk jaar in de rivier de Ganges baden. Die dag, toen enige vrouwen het huis van Bhuvaneshwari passeerden, hoorden zij de luide klank van hoornschelpen, waarop geblazen werd. Onmiddellijk gingen zij naar binnen om te zien wat hun vriendin aan het vieren was.

En wat zagen zij? Zij zagen een pasgeboren baby, Bhuvaneshwari's zoon! Het

was een grote, mollige baby, met een lieflijke glimlach op zijn gezicht. Hij had grote ogen; zij hadden nog nooit een baby met zulke grote en wonderlijke ogen gezien. Zij dachten dat het wel een zeer bijzondere baby moest zijn!

De vader van deze baby heette Vishwanath Datta. Hij was advocaat en verdiende veel geld. Hij gaf het ook uit; hij had mooie kleren, veel bedienden, en een rijtuig met paard. Hij was ook een bijzonder edelmoedig en vrijgevig mens. Hij gaf altijd geld aan mensen, die hem er om vroegen en die het nodig hadden.

Bhuvaneshwari en Vishwanath Datta waren heel gelukkig met hun baby, die op 12 januari 1863 geboren werd.

Bhuvaneshwari geloofde dat haar zoontje een geschenk van Vireshwara Shiva was, daarom noemde zij hem Vireshwar (Bireswar). Maar dat is een grote naam voor zo'n kleine baby, is het niet? Iedereen begon hem korthedshalve Biley te noemen.

2. GEBOORTE EN JEUGD

Biley als ondeugende jongen

In zijn kinderjaren was Biley soms een heelondeugend kind. Zijn moeder en zusters gaven hem heel vaak op zijn kop. Eens zat één van zijn zusters hem achterna, maar zij kon hem niet te pakken krijgen. Hij rende weg, stond in een goot, en riep naar haar, "Kom maar hier en pak me dan als je kan!" Hij wist dat zijn zuster niet in dat vieze afvoerwater zou stappen, want als zij dat deed, zou zij een bad moeten nemen.

Soms kon Biley verschrikkelijk boos worden. Dan was er niets met hem te beginnen. Hij brak alles wat hij in handen kreeg; borden, koppen, schotels – alles! Soms zei zijn moeder: "Ik bad tot de Heer Shiva om mij een zoon te geven die op hem lijkt. In plaats daarvan zond hij mij één van zijn demonen!"

Op een dag stond het huis op stelten. Biley gooide al de kussens en lakens van het bed. Zijn moeder gaf hem luidkeels een uitbrander en zei hem alles terug te leggen. Maar Biley wilde dat niet doen. Hij zat met zijn gezicht naar de muur gekeerd en wilde met niemand spreken.

Een vrome oude vrouw die één deur verder woonde, hoorde al het lawaai. Zij vroeg wat er aan de hand was. Bhuvaneshwari zei: "Iedere keer als wij Biley vragen iets te doen wat tegen zijn wil is, gedraagt hij zich zoals nu. Niemand kan hem zeggen wat hij moet doen. Biley heeft een heel sterke eigen wil". De oude vrouw antwoordde: "Lieve Bhuvaneshwari, Biley is van Shiva gekomen. Hij is Shiva zelf. Daarom kun je hem tot niets dwingen". Wanneer Biley heel erg ondeugend werd, was er slechts één ding dat zijn moeder kon doen. Dan gooide zij een paar kruiken water over zijn hoofd, terwijl zij voortdurend zei: "Shiva, Shiva, Shiva!" Dan kalmeerde Biley. Soms zei zij tegen hem: "Biley, als je zo doorgaat, laat Shiva je niet naar Kailasa¹ gaan!" Wanneer Biley dit hoorde, werd hij kalm en rustig.

Biley's liefdevolle hart

Sommige mensen worden met een vriendelijk en liefdevol hart geboren. Zij proberen altijd andere mensen te helpen. Biley was ook zo! Veel sadhoes en sannyasins² en ook bedelaars kwamen bijna elke dag om voedsel en geld naar hun huis. Gewoonlijk deed Biley de deur open en gaf hun alles wat voorhanden was//lag. Hij dacht er nooit aan hoeveel het zijn vader gekost mocht hebben! Hij gaf zelfs de meest dure dingen weg. Bhuvaneshwari zei: "Hoe kan ik het huishouden runnen als Biley zoveel dingen weggeeft?" Op een dag sloot ze hem op boven in een kamer. Zij zei: "Nu kan hij niet meer naar de deur gaan en dingen weggeven". Zij dacht ook, dat het een goed lesje voor hem zou zijn om opgesloten te zijn! Biley was erg verdrietig, toen hij helemaal alleen in de kamer boven zat. Spoedig hoorde hij een bedelaar roepen. Biley wilde de arme man iets geven. Hij keek rond in de kamer. Hij vond een koffer die niet op slot zat. Vlug opende Biley hem en nam er enige sari's uit. Hij opende een raam. De bedelaar stond vlak onder het raam. Hij was gekleed in vodden. Zijn lichaam was niets anders dan vel over been. Biley voelde diep

1 Hemel// Verblijfplaats van Shiva.

2 Sadhoes en sannyasins zijn monniken.

medelijden met hem. Vol blijdschap gooide hij de sari's naar de man. De arme bedelaar was opgetogen over deze vriendelijkheid van de kleine jongen.

Biley's sport en spel

Alle kinderen spelen graag. Ook Biley speelde vaak allerlei spelletjes. Hij hield van knikkeren en met de bal spelen. Hij klom graag in bomen, zoals alle jongens doen. Soms speelden Biley en zijn vriendjes 'Koning en Hofhouding'. Biley was altijd de koning. Soms speelden zij, dat zij wijzen waren. Zij zaten dan met gekruiste benen, de handen op schoot en de ogen stevig gesloten. Zij hadden volwassen mensen zo zien zitten, wanneer zij aan God dachten. Biley leek wel een kleine Boeddha, als hij zo zat. Als hij dit spel speelde, zat hij heel stil en met de ogen gesloten. Hij wilde alleen aan God denken. Hij vergat al het andere. Hij wist niet, wat er om hem heen gaande was. Maar zijn vriendjes konden niet zo lang stil zitten. Zij sloten de ogen een poosje en openden ze zo nu en dan om te zien, wat de anderen deden en wat er om hen heen gebeurde. Op een dag, toen zij dit meditatiespel speelden op het terras van Biley's huis, zagen de jongens een slang over de vloer naar hen toe kruipen. Het was een levensgevaarlijke cobra.

Zij sprongen op en renden zo snel als zij konden weg en schreeuwden: "Biley! Biley! Maak dat je wekomt! Snel, snel! Er is een grote cobra. Hij zal je bijten. Ren weg!"

Maar Biley hoorde hen helemaal niet. Hij zat daar nog steeds met de ogen gesloten. Hij dacht alleen aan God. Hij wist niet wat er om hem heen gebeurde. En wat deed de cobra? Hij bewoog zich een poosje voort over de vloer en ging toen weg. Hij deed Biley geen enkel kwaad!

Op school // Levenslessen

Biley was een heel intelligente jongen. Voordat hij zes jaar oud was, kende hij de verhalen van de Ramayana en de Mahabharata uit zijn hoofd. Hij kende zelfs een heel grammaticaboek uit z'n hoofd! Hoe kon zo'n kleine jongen al deze

dingen leren? Één van Biley's tantes nam hem altijd op schoot en las hem deze boeken voor. Biley kon alles onthouden. Hij vergat nooit wat hij hoorde, zelfs als hij het maar één keer had gehoord.

Biley was nu zeven jaar. Hij ging naar de school in de hoofdstad. Zelfs voordat Biley naar school ging, had hij een privé-leraar. De leraar kwam elke dag naar zijn huis om hem les te geven. Biley zat altijd met grote aandacht te luisteren, terwijl de leraar hem de boeken voorlas. Hij onthield altijd, wat de leraar voorgelezen had.

Hoe was het mogelijk voor Biley alles wat hij gehoord had te onthouden? Dat kwam, omdat hij nooit aan iets anders dacht, terwijl de leraar voorlas.

Zodoende had Biley dus voldoende tijd om te spelen. Hij leerde het lathi-spel³, gymnastiek, boksen en nog veel meer. Zijn vader kocht een pony voor hem en Biley reed er graag op. Hij was een heel gelukkig jongetje en maakte al zijn vriendjes ook gelukkig.

3. ALS JONG STUDENT

Biley sprak altijd de waarheid

Eens stelde de leraar tijdens de aardrijkskundeles Biley een vraag. Hij gaf antwoord, maar de leraar zei dat het antwoord fout was. Biley zei, dat het antwoord goed was. De leraar werd heel boos. Hij gaf hem een uitbrander en een draai om zijn oren! Biley ging naar huis en vertelde het aan zijn moeder. Hij was er heel verdrietig om. Zijn moeder zei: "Wel, Biley, trek het je niet aan wat de leraar deed. Jij moet altijd de waarheid spreken. Zolang als jij weet dat jij gelijk hebt, hoef je je nergens zorgen over te maken".

Later kwam de leraar naar hun huis. Hij kwam tot de ontdekking dat het antwoord, dat Biley gegeven had, helemaal juist was. Daarom kwam hij zeggen, dat het hem speet. Hij zei tegen Biley: "Jongen, het spijt me heel erg wat ik zei en deed. Ik was fout".

Een andere keer praatte Biley tijdens de les. De leraar stelde hem een paar vragen, omdat hij dacht dat Biley geen antwoord zou kunnen geven. Dan zou

³ Het lathi-spel is een vorm van stokvechten.

hij hem straffen voor het praten tijdens de les. Maar Biley stond op en beantwoordde alle vragen, de één na de ander.

De leraar zei: "Ik geloof dat ik het mis heb. Jij was niet de jongen, die praatte. Anders zou je mijn vragen niet hebben kunnen beantwoorden. Het moet een andere jongen geweest zijn".

De leraar keek streng de klas rond en trachtte uit te vinden, wie die jongen was. Maar Biley zei: Meneer, dat is niet zo. Weliswaar gaf ik antwoorden op uw vragen. Maar ik ben de jongen die praatte!"

Zijn hele leven sprak Biley altijd de waarheid.

Aanvaard niets zonder onderzoek

Biley wilde altijd de waarheid testen van wat hem gezegd werd. Hij kon niets geloven alleen omdat iemand zei dat het waar was.

Biley en zijn vrienden speelden dikwijls in een grote boom in de tuin van de burens. Biley klom meestal hoog in de boom. Soms hing hij aan één van de takken, en zwaaide heen en weer, terwijl hij zich vasthield met zijn knieën. De jongens schreeuwden naar elkaar. Zij maakten veel herrie.

De oude grootvader van het huis hield niet van zoveel kabaal. Op een dag ging hij naar buiten en schudde zijn vuist naar Biley.

"Klim nooit meer in die boom!", zei hij. "Weet je niet, dat het er spookt? Er zit een spook in die boom en hij zal je bij de nek grijpen en je doden!"

Biley luisterde rustig naar de oude man en gaf geen antwoord. Maar zodra de oude man terug in het huis was, klom Biley opnieuw in de boom.

Één van de jongens zei: "Oh, Biley, klim niet meer in de boom. Dat spook zal je bij je nek pakken. Dat zei de oude man. Kom alsjeblieft naar beneden, Biley. Laten we naar huis gaan".

Biley lachte. Hij zei: "Wees niet zo dom! Hoeveel keer ben ik in deze boom geklommen! Jullie weten dat. Als er een spook in zou wonen, zou hij mij al lang geleden gepakt hebben".

Toen Biley opgroeide, zei hij altijd tegen de mensen: "Heb geen angst! Stel vragen en vind de waarheid voor jezelf uit. Geloof nooit iets, tenzij je weet dat het waar is. Wees sterk en zonder angst."

Dapperheid op de proef gesteld

In tijden van gevaar hield Biley altijd zijn hoofd koel en deed zijn plicht. Er was een sportclub vlakbij Biley's huis, waar de jongens meestal naar toe gingen om gymnastiek te doen. Op een keer begonnen zij met het opzetten van een schommel. De grootste paal was zeer zwaar. De jongens probeerden hem op te tillen, maar zij konden het niet. Hij was te zwaar voor hen.

Er stonden enige mensen aan de kant van de weg naar de jongens te kijken. Onder hen was een Engelse zeeman. Toen hij zag, dat de jongens de zware balk niet op konden tillen, wilde hij ze helpen.

“Jongens”, zei hij, “ik zal jullie helpen om die paal op te tillen”.

Hij was een grote, sterke man. Samen met de jongens begon hij de paal op te richten. Plotseling glipte hij uit hun handen. Bij het vallen, raakte hij het hoofd van de zeeman. Deze viel op de grond met een grote snee in zijn voorhoofd. Het bloedde erg. De zeeman lag totaal roerloos op de grond. De jongens dachten, dat hij dood was. Zij waren hevig geschrokken en de meeste jongens renden weg.

Maar Biley en drie vrienden renden niet weg. Biley scheurde een lap stof van zijn dhoti⁴ en verbond er vlug het hoofd van de zeeman mee. Hij goot wat water over zijn gezicht en begon hem koelte toe te wuiven.

Na een poosje opende de zeeman zijn ogen. Hij was helemaal niet dood. De jongens droegen hem naar een schoolgebouw, dat vlakbij was. Een dokter kwam er bij en behandelde hem. Biley en zijn vrienden verpleegden de zeeman tot hij zich weer goed voelde. Zij waren blij, dat zij de moed hadden de man bij te staan, die te hulp was gekomen.

4. ZOEKEN NAAR GOD

Kan een mens God zien?

⁴ Een dhoti is een lendendoek, door mannen in India gedragen.

Toen Biley ouder werd, kreeg hij de naam Narendranath. Maar de meeste vrienden noemden hem Naren. Toen Naren slaagde voor het toelatingsexamen voor de universiteit van Calcutta, hoorde hij bij de besten. Dat was in het jaar 1880. Naren was toen precies zeventien jaar. Vervolgens ging hij naar de universiteit.

Vanaf zijn jeugd jaren had Naren altijd een zeer groot geloof in God gehad. Maar nu begon hij meer over Hem te denken. Hij stelde vragen en had vele twijfels.

“Wie is God? Waar is God? Kunnen we God zien?” vroeg hij zich af. Dikwijls zat hij te na te denken over deze vragen. Toen Naren (nog) een kind was, speelde hij gewoonlijk meditatie. Nu begon hij als een ware wijze, als een rishi, te mediteren.

Heel vaak verbleef hij urenlang alleen op zijn kamer. Zijn moeder dacht dat hij boeken las, maar dat deed hij niet. Hij dacht aan God. Soms zong hij liederen, die over God vertellen en hoe de mensen ernaar verlangden, God te zien. Naren had een prachtige stem en kende vele liederen.

Maar het is niet zo eenvoudig om over God te denken. Hoe kwam het, dat Naren zo gemakkelijk aan Hem kon denken? Naren had altijd de waarheid gezegd. Hij was zo zuiver als een bloem. Daarom kon hij zo gemakkelijk aan God denken. Hoe meer Naren aan God dacht, des te verlangender werd hij om Hem te zien. Elke dag groeide zijn verlangen om God te zien.

Hij vroeg zich af, of er iemand was, die God werkelijk had gezien!

“Mijnheer, hebt u God gezien?”

Er is een oud gezegde dat alleen iemand die in Varanasi is geweest en Varanasi heeft gezien, je alles over Varanasi kan vertellen en je er kan brengen!

Dit betekent, dat wij een leraar moeten hebben die weet waarover hij praat. Als wij iets willen leren, hebben wij een leraar nodig, een gids, die alles over datgene wat wij willen leren, weet.

Dus, als iemand over God wil weten moet hij iemand vinden, die reeds over Hem geleerd heeft, iemand die Hem gezien heeft. Omstreeks deze tijd begon Naren te zoeken naar zo'n spirituele leraar. Hij ging naar alle religieuze mensen

die hij ontmoette en stelde hun alleen maar één vraag.

“Mijnheer”, vroeg hij altijd, “hebt u God gezien?”

Maar niemand van hen kon zeggen dat hij God gezien had.

Op een dag vroeg één van Naren’s burens hem naar zijn huis te komen om te zingen. Hij had als eregast de grote leraar, Sri Ramakrishna. Deze buurman wilde, dat Naren zou zingen voor Sri Ramakrishna, omdat Naren zo mooi kon zingen.

Sri Ramakrishna was bijzonder opgetogen over de liederen die Naren zong. Hij mocht Naren ook graag en vroeg hem naar de Dakshineswar-tempel te komen, waar hij woonde, om daar voor hem te zingen.

Dat was de allereerste ontmoeting tussen Sri Ramakrishna en Narendra Nath.

Na deze ontmoeting vroeg Narendra zich af, of Sri Ramakrishna een ware leraar was. De mensen zeiden dat Sri Ramakrishna God gezien had.

Narendra besloot, dat hij naar Sri Ramakrishna zou gaan om hem te vragen of hij God gezien had.

Sri Ramakrishna geeft het antwoord

Op een dag ging Naren naar Dakshineswar om Sri Ramakrishna te bezoeken. Sri Ramakrishna was heel blij hem te zien. Hij haalde wat zoetigheden en gaf Naren te eten alsof hij (nog) een klein kind was. Hij was als een liefdevolle moeder voor hem.

Plotseling stelde Naren de vraag die hij aan zo vele andere religieuze mensen had gesteld; de vraag waarvoor hij gekomen.

“Mijnheer”, zei hij, “hebt u God gezien?”

Sri Ramakrishna antwoordde: “Oh ja, dat heb ik inderdaad!”

Naren keek vol verbazing naar Sri Ramakrishna.

“Ik zie Hem zo duidelijk als ik jou zie”, voegde Sri Ramakrishna eraan toe. “Men kan Hem zien en met Hem praten, zoals ik met jou doe”.

Naren was verbaasd over dit antwoord en hij was opgetogen. Hij luisterde nauwkeurig naar alles wat Sri Ramakrishna zei.

“Dit is de spirituele leraar waar ik naar gezocht heb!”, dacht hij bij zichzelf. En zo werd Naren de discipel van Ramakrishna.

Naren wist dat Sri Ramakrishna een mens was, die God gezien had. Toch wilde hij niet alles klakkeloos aanvaarden, wat Sri Ramakrishna zei zonder er vragen over te stellen. Dit beviel Sri Ramakrishna. Hij wilde graag dat de jongens, die naar hem toekwamen voor zichzelf dachten en vragen stelden.

Sri Ramakrishna had gezegd, dat hij de aanraking van geld of metaal niet kon verdragen. Naren verbaasde zich hierover. Op een dag, toen niemand in de kamer was, legde hij een zilveren roepie onder de matras van Sri Ramakrishna's bed. Sri Ramakrishna ging op het bed zitten. Hij sprong op als door een scorpioen gestoken!

“Wat is er met mijn bed gebeurd?” vroeg hij.

Het bed werd doorzocht en de roepie werd gevonden. Al die tijd stond Naren in een hoek en zei niets. Sri Ramakrishna wist dat Naren het had gedaan en was bijzonder verheugd.

Naren's gebed

Sri Ramakrishna hield heel veel van Naren en Naren hield van hem met heel zijn hart. Alleen wanneer er een grote en zuivere liefde tussen een Goeroe en zijn discipel is, kan de discipel over God worden onderwezen. De Goeroe maakt de discipel bewust van God in hem.

Naren werd een discipel van Sri Ramakrishna en was intens gelukkig. Hij ging vaak naar Dakshineswar om over God te horen. Ongeveer deze tijd gebeurde er iets heel verdrietigs. De vader van Naren stierf. De familie was nu erg arm. Soms hadden zij zelfs niet genoeg te eten. Naren was heel verdrietig. Hij besloot, te proberen een baan te krijgen.

Naren was een briljante student. Hij had zijn kandidaatsexamen rechten gedaan. Toch kon hij geen werk vinden. Hij liep van het ene kantoor naar het andere, maar kon geen werk krijgen. Hij dacht: “Wat zal er van mijn moeder, zusters en broers worden, als ik niet wat geld kan verdienen?”

Op een dag vertelde hij alles aan Sri Ramakrishna.

“Naren, vandaag is het dinsdag”, antwoordde Sri Ramakrishna, “wat je vandaag ook aan Moeder vraagt, zal zij je geven. Vraag het aan Haar”.

Die avond ging Naren naar de tempel van Kali om te bidden. Toen hij

terugkwam, vroeg Sri Ramakrishna aan hem: “Wat zei Moeder?”

“Oh, ik vergat het Haar te vragen!” riep Naren.

“Je vergat het? Ga dadelijk terug. Haast je!” zei Sri Ramakrishna

Ook deze keer gebeurde hetzelfde!

De derde keer dat Naren terugkeerde, keek hij heel vredig. Hij zei Sri Ramakrishna: “Hoe kon ik Moeder om geld vragen? Het zou hetzelfde zijn als een groot koning om een pompoen te vragen! Ik kon Haar alleen om devotie, onzelfzuchtige liefde en om de kracht, Haar te begrijpen, vragen!”

Later zei Sri Ramakrishna tegen Naren dat zijn familie nooit een tekort zou hebben aan het meest noodzakelijke in het leven. Pas toen begreep Naren dat het juist voor hem was niet, te proberen geld te verdienen.

Die nacht leerde Sri Ramakrishna aan Naren een prachtig lied over de Moeder. Naren zong dat de hele nacht door, terwijl Sri Ramakrishna in diepe meditatie zat.

5. KLOOSTERLEVEN

Het klooster te Baranagore

Na enige tijd werd Sri Ramakrishna ziek. Hij werd naar een tuinhuis in Cossipore vlakbij Calcutta gebracht. Naren en de andere jongens gingen daarheen om bij hem te zijn en hem te verplegen. Als zij Sri Ramakrishna niet aan het verzorgen waren, dan gebruikten zij hun tijd om te mediteren.

Op een nacht ging Naren in zeer diepe meditatie. Hij had een spirituele ervaring, die hem met gelukzaligheid vervulde. Hij zei tegen Sri Ramakrishna, dat hij de hele tijd in meditatie wilde blijven. “Nee, Naren,” zei Sri Ramakrishna, “er is veel werk voor jou te doen. Doe eerst je werk. Daarna mag je in meditatie blijven”.

Sri Ramakrishna werd niet beter. Hij werd steeds zieker. Hij had niet lang meer te leven.

Op een dag zei hij tegen Naren: “Ik heb jou al mijn spirituele kracht gegeven. Met deze grote kracht zul je alle mensen in wereld helpen. Je zult hun leren, hoe ze God kunnen liefhebben en kennen. Ook zul je de armen helpen”.

Naren was nog jong. Hij begreep niet, hoe deze woorden van zijn Goeroe waar konden zijn. Hoe kon hij de mensen deze dingen leren? Hoe kon hij de armen helpen?

Op 16 augustus 1886 verliet Sri Ramakrishna zijn lichaam. De jongens waren diep bedroefd, want zij misten hem heel erg! Hij was als een vader en een moeder voor hen.

Toen zeiden zij: "Ja, Sri Ramakrishna heeft zijn lichaam verlaten. Maar hij is nog met ons. Hij leeft in onze harten".

Daarna verlieten de jongens huis en haard en werden sannyasins. Hun eerste klooster was een bouwvallig huis, zo oud dat sissende cobra's er onder leefden. Soms hadden de jongens niets te eten. Maar daar gaven zij niet om. Zij spraken en dachten aan niets anders dan God.

Toen Naren in de Baranagore Math verbleef, dacht hij na over datgene, wat Sri Ramakrishna had gezegd. Hoe ging hij de mensen onderrichten en ze helpen het lijden tijdens het leven te boven te komen? Dat was de vraag in Naren's gedachten.

Swami Vivekananda's reizen door India

Een sannyasin neemt altijd een nieuwe naam aan. Naren's nieuwe naam was Swami Vivekananda. Een respectvolle manier om naar hem te verwijzen is: Swamiji. Dus zullen wij hem van nu af aan Swamiji noemen.

Swamiji besloot om een lange reis te gaan maken. Hij wilde zien hoe de mensen leefden. India is een groot land. Het is het tehuis van vele verschillende soorten mensen. Swamiji wilde ze allemaal zien//ontmoeten.

Dus ging hij te voet op weg, en nam alleen een extra stel kleren mee, een kamandalu of waterpot, een paar boeken en een grote staf. Hij liep door dorpen en steden. Hij sliep onder de bomen. Hij at, wat ook maar aan hem gegeven werd. Soms sliep hij in de hutten van straatvegers en soms was hij de gast van koningen.

Op een keer in Varanasi, toen Swamiji uit de tempel van Moeder Durga kwam, werd hij omringd door een groot aantal apen, die met hun kaken klapperden. Zij schenen hem te willen bedreigen. Swamiji wilde niet, dat zij hem te pakken

kregen en rende weg. Maar de apen achtervolgden hem.

Er was een oude sannyasin ter plaatse, die deze apen gadesloeg. Hij riep naar Swamiji: "Stop! Kijk de dieren recht in het gezicht!"

Swamiji stond stil. Hij keerde zich om en keek de apen in het gezicht aan.

Meteen renden zij weg.

Vele jaren later zei Swamiji: "Als je ooit ergens angst voor voelt, draai je om en zie het probleem in het gezicht. Denk nooit aan wegrennen".

Swamiji reisde door bossen en oerwouden en ging vervolgens naar de met sneeuw bedekte Himalayas. Hij bezocht de prachtige tempels en heilige pelgrimsplaatsen. Daarna ging hij naar het westen van India en liep door de hete woestijnen.

Vervolgens ging Swamiji naar Bombay. Van Bombay reisde hij naar Bangalore, daarna naar Cochin en Madurai en uiteindelijk naar Rameswaram. Waar hij ook kwam, zag hij de ellende van de arme mensen.

"Ik kom op een lumineus idee"

In de tijd waarin Swami Vivekananda van de ene plaats naar de andere ging, was de toestand van het land zeer slecht. Destijds was India geen vrij land. Het werd geregeerd door de Engelsen. De mensen waren erg arm geworden. De meesten hadden niet genoeg te eten. Heel weinig jongens en meisjes konden naar school gaan. De mensen hadden de moed verloren. Zij hadden geen zelfvertrouwen meer. Zij waren onderdrukt en hulpeloos. Toen Swamiji dit zag, huilde hij. Hij dacht eraan, hoe groot India in het verleden was geweest. Hij dacht aan de grote heiligen en wijzen. Hij huilde, te moeten zien hoe diep deze grote natie was gezonken. Menige nacht kon hij niet slapen. Hij dacht er alsmar aan hoe zijn land weer groot kon worden.

Toen hij tenslotte het einde van zijn zwerftochten bereikte, was hij in Cape Comorin, het uiterste punt in het zuiden van India. Daar, in Kanya-Kumari, staat een tempel van de Goddelijke Moeder in de vorm van een klein meisje. Elke dag versieren de tempelpriesters het beeld met sandelpasta. De kleine Moeder heeft lieflijke ogen en een mooie glimlach. Zij ziet er prachtig uit! Deze tempel staat heel dicht bij de zeekust. Als je over de oceaan kijkt, zie je

enkele grote rotsen uit het water oprijzen. De golven beuken constant tegen de rotsen. Voorbij de rotsen is er kilometerslang niets anders dan water!

Op een dag zwom Swamiji in de rollende golven naar de rotsen. Hij klom er tegen op en zat op de allerlaatste rots. Van daar uit, terwijl hij keek naar zijn geliefde moederland, huilde hij opnieuw, toen hij dacht aan de ellende van al haar kinderen. Swamiji had twee grote liefdes – zijn Goeroe, Sri Ramakrishna, en Moeder India! Terwijl hij op die rots zat, ging Swamiji in diepe meditatie. Toen werd het hem duidelijk, wat er gedaan moest worden om India weer groot te maken.

Hij zei, “Ik kom op een idee, gezeten op dat laatste stukje rots van het vasteland van India.”

6. REIS NAAR HET WESTEN

De reis begint

Swamiji zwom terug naar de kust. Daarna ging hij naar Madras. Daar had hij veel discipelen. Hij vertelde hun dat hij op zijn reizen had begrepen dat India sliep. India was als iemand, die honderden jaren in slaap was. Zij moest wakker geschud worden.

Swamiji legde nu het plan uit, dat hij bedacht had. Hij zou uit India vertrekken. Hij wilde zien wat de mensen in andere landen deden. Zij hadden zelfvertrouwen, dus daarom konden ze alles doen. Hij zou hen dan ook alles over India vertellen.

India gelooft dat niets sterker is dan de geest, die in de mens is. Maar India is dit nu vergeten. Zij heeft geen vertrouwen.

“Ons volk heeft het vertrouwen in zichzelf verloren”, zei Swamiji verdrietig: “Ik zal hun dat vertrouwen teruggeven. Nu vertrek ik, maar wanneer ik terugkom, zal ik de miljoenen slapende mensen van mijn volk wakker schudden.”

Er zou een Parlement van Religies in Amerika worden gehouden, in de stad Chicago. Leaders van alle verschillende religies ter wereld zouden er spreken.

“Daarheen wil ik gaan” zei Swamiji, “Ik zal hun over de oude religie van India vertellen. Ik wil hun vertellen wat ik weet en ik wil van hen de dingen leren, die

zij weten”.

Chicago was vele duizenden kilometers weg. Om daarheen te reizen was geld nodig. Swamiji's discipelen in Madras brachten geld bij elkaar. En de Raja van Khetri, een van zijn discipelen, gaf hem ook veel steun. Maar Swamiji zei, dat hij nog niet helemaal klaar was om te gaan. Hij zei: “Ik zal niet vertrekken, voordat ik zeker weet dat het God's wil is, dat ik ga. Als het God's plan is, dan zal ik gaan, anders niet”.

Op een dag stond Swamiji aan de kust, keek naar de prachtige zee en dacht na over zijn plan. Toen zag hij iets wonderbaarlijks. In een visioen zag hij Sri Ramakrishna over de zee lopen. Hij vroeg Swamiji via gebaren, hem te volgen! Nu wist Swamiji, dat het zijn plicht was om naar Amerika te gaan. Het was de wens van Sri Ramakrishna.

Op 31 mei 1893 zette Swami Vivekananda koers naar Amerika. Hij ging in Bombay aan boord van het schip. De kapitein gaf zijn orders. De stoomfluit het schip gaf een lange, krachtige stoot; en het schip voer de haven uit.

Swamiji keek naar de kust van India, totdat zij vervaagde in de verte. Moeder India verdween uit zijn gezicht. Maar zij bleef in zijn hart en hij hield er nooit mee op, haar te dienen.

Over zee

Het schip dat Swamiji naar Amerika bracht, legde onderweg aan bij verschillende plaatsen. Het ging naar Singapore, Hong Kong, China en naar verscheidene plaatsen in Japan. Swamiji wilde graag al die plaatsen en de verschillende mensen in elk land zien. Vanaf Japan stak het schip de grote Stille Oceaan over. Toen kwam het aan in Vancouver, Canada. In die plaats verliet Swamiji het schip en ging per trein naar Chicago, in Amerika. Er werd in Chicago een grote expositie gehouden. Het Parlement van Religies vormde er een onderdeel van. Maar het zou pas enige weken later van start gaan. Swamiji vertelde de organisatoren, dat hij tijdens het Parlement wilde spreken.

Wat een verrassing en een teleurstelling! Men zei hem dat het te laat was. “Alles is al geregeld”, zei de verantwoordelijke man. “Het is nu te laat. Aan meer mensen wordt het niet toegestaan om te spreken.” Swamiji wist niet, wat te

doen. Zou hij teruggaan naar India? Maar hoe moest het dan verder gaan met zijn plan, waarvoor hij zoveel duizenden kilometers was gekomen?

Over twee maanden zou het Parlement beginnen. En het kostte veel geld om in Chicago te kunnen leven. Swamiji had niet zoveel geld bij zich. Iemand zei hem naar een andere stad te gaan, naar Boston. Daar zou het leven niet zoveel kosten. Dus ging hij naar Boston en verbleef daar een poosje. Toen ging hij terug naar Chicago.

Toen Swamiji 's avonds in Chicago aankwam, had hij nergens een plaats om te overnachten. In India zou hij op het perron van het station hebben geslapen. Maar in Amerika is dat niet toegestaan. Swamiji zag enige lege kratten vlakbij het station staan. Hij klom in een van die kratten en bracht de nacht daar in door. Swamiji had die dag niets te eten gehad. Hij had een enorme honger. Maar hij had geen medelijden met zichzelf. Hij dacht steeds aan de arme mensen in zijn land. Hoeveel meer hadden zij te lijden, dacht hij.

In de straten van Chicago

De volgende morgen kroop Swamiji uit het krat! Hij voelde zich stijf van het zitten in die kist de hele nacht. En nu was hij hongeriger dan ooit tevoren. Maar, hij had werk te doen. In Boston had Swamiji een vermaard man ontmoet. Zijn naam was Professor John Henry Wright, van de Harvard Universiteit. Professor Wright mocht Swamiji heel graag. Hij was verbaasd te bemerken, hoeveel Swamiji had geleerd. Hij schreef aan een van zijn vrienden: "Swami Vivekananda is geleerder dan al onze geleerde professoren bij elkaar." Professor Wright had Swamiji een brief gegeven voor een vriend in Chicago. Deze vriend zou ervoor zorgen, dat Swamiji toestemming zou krijgen om op het Parlement te spreken. Maar Swamiji was het adres van het kantoor waar hij naar toe moest gaan, kwijtgeraakt. Chicago was een heel grote stad. Swamiji liep van de ene straat naar de andere en probeerde het kantoor te vinden. Maar het lukte hem niet.

Tegen deze tijd was Swamiji uitgeput en uitgehongerd. Hij liep naar een paar huizen en bedelde om eten, precies zoals hij in India zou hebben gedaan. Maar Amerika was India niet! Niemand gaf hem iets. Zij joegen hem weg. Sommige

mensen beledigden hem zelfs!

Swamiji kon niet verder meer lopen. Hij ging op het trottoir zitten. Hij kon niet meer denken, wat hij moest doen. Precies op dat moment werd de deur van een huis aan de andere kant van de straat geopend. Een vrouw kwam naar Swamiji toe en vroeg hem of hij naar Chicago was gekomen voor het Parlement van Religies. Vervolgens nodigde zij hem uit naar binnen te komen en behandelde hem als een geëerde gast. Zij vroeg hem in haar huis te verblijven. Haar naam was mevrouw Hale. Zij, en haar man, George Hale, werden grote vrienden van Swamiji. Hij verbleef in hun huis, wanneer hij naar Chicago ging. Die dag nam mevrouw Hale Swamiji mee in haar rijtuig naar het kantoor van het Parlement van Religies. Er werd toegestemd, dat Swamiji op het Parlement zou spreken over de Hindoe-religie.

7. HET PARLEMENT VAN RELIGIES

Op het Parlement

Het parlement van Religies begon op 11 september 1893. Het werd gehouden in een grote zaal, de Zaal van Columbus genaamd.

Op het podium zaten de sprekers. Er waren er meer dan zestig en zij waren uit alle verschillende landen van de wereld gekomen. Swamiji zat op de eerste rij. Ongeveer zeventuizend Amerikaanse mannen en vrouwen zaten in de zaal. Zij waren gekomen om deze fameuze mensen over hun religies te horen spreken. De een na de ander sprak. Swamiji had een beetje de schrik te pakken. Nooit tevoren in zijn leven had hij voor zo'n grote menigte mensen gesproken.

Tenslotte stond hij op en liep naar het voorste deel van het podium.

Swamiji was gekleed in een oranje-kleurig gewaad. Hij droeg een grote gele tulband op zijn hoofd. Zijn gezicht straalde, alsof het vol licht was. In zijn gedachten boog hij diep voor Moeder Saraswati, de Godin van kennis. Hij vroeg om Haar zegen.

Toen stapte Swamiji naar voren en zei:

“Zusters en Broeders van Amerika!”

Meteen barstte het publiek uit in een stormachtig applaus. Zij applaudisseerden

telkens weer. Zij konden niet stoppen! Zij waren opgetogen, op die vriendelijke manier door een man, die aan de andere kant van de wereld woonde, te worden toegesproken. Zij gingen door met klappen. Het leek alsof zij nooit zouden ophouden!

Swamiji stond daar, in zijn oranje gewaad en keek naar deze enorme menigte van zeven- duizend mensen. Zij juichten hem toe! Swamiji had geen toespraak voorbereid, zoals de andere sprekers hadden gedaan. Hij sprak vanuit zijn hart. Voor hem waren alle mensen als zijn broeders en zusters. Hij hield van alle mensen, ongeacht tot welk land zij behoorden of tot welke religie zij behoorden. Swamiji's woorden waren vol kracht, omdat zij de woorden van een man van God waren. Dat raakte de harten van al deze mensen. De mensen voelden, dat hij gelijk had.

Vivekananda in Amerika

Nadat de mensen ophielden met juichen en applaudisseren, begon Swamiji met zijn toespraak. De toespraak die hij op die dag hield, maakte hem over de hele wereld beroemd.

Hij zei trots te zijn, te behoren tot een religie, die de mensen onderwees, alle religies als waar te aanvaarden. Zijn land, India, had zoveel mensen bescherming gegeven, als zij in hun eigen landen de eigen religies niet mochten volgen.

Toen vertelde hij hun over een lied dat elke dag door miljoenen mensen in India wordt herhaald. De hymne verkondigt: zoals verschillende rivieren elkaar ontmoeten in de zee, evenzo ontmoeten de verschillende religies elkaar in de ene Heer van het universum.

De volgende dag hingen grote foto's van Swamiji in de straten van Chicago. De mensen schreven over hem in de kranten.

Toen het Parlement beëindigd was, reisde Swamiji door geheel Amerika. Waar hij ook kwam, gaf hij lezingen en sprak tegen de mensen. Hij beantwoordde al hun vragen en vertelde over India.

In die tijd wisten mensen in het Westen nog niet zoveel over India en zij hadden veel verkeerde ideeën over het land. Door Swamiji leerden zij India kennen en

respecteren. De mensen zeiden: “Swami Vivekananda is niet alleen een groot spiritueel leraar, hij is ook een groot patriot. Wanneer hij de woorden ‘mijn land’ uitspreekt, voelen we, hoezeer hij India liefheeft”.

Niet alleen de volwassenen hielden van Swamiji, ook de kinderen hielden van hem. Eens keek Swamiji naar enkele jongens. Zij stonden op een brug en probeerden op eierschalen te schieten, die in de rivier dreven. De eierschalen bewogen op en neer. De jongens konden geen enkele van ze raken. Zij schoten met het geweer vele keren, maar zij misten altijd het doel!

Zij bemerkten dat Swamiji naar hen keek. Daarom riepen zij naar hem: “Wel, u staat naar ons te kijken. Denkt u dat u het beter kunt?”

Swamiji glimlachte en zei: “Ik zal het proberen”.

Toen zeiden de jongens: “Het is niet zo gemakkelijk, als u denkt!”

Swamiji nam het geweer en richtte op de eierschalen. Hij stond een paar minuten heel stil. Toen schoot hij met het geweer. Hij schoot twaalf keer en iedere keer raakte hij een eierschaal! De jongens waren heel verbaasd. Hoe kon iemand op die manier eierschalen schieten? dachten zij. Zij zeiden tegen Swamiji: “Wel, mijnheer, hoe doet u dat?”

Swamiji lachte. Hij mocht de jongens.

“Wat je ook doet”, zei hij, “doe het met de grootste concentratie. Als je schiet, moet je hele aandacht alleen maar op het doel gericht zijn. Dan zul je nooit missen. Als jullie je lessen leren, denk dan alleen aan de les. In mijn land wordt de jongens geleerd dit te doen”.

8. IN ENGELAND

Engeland

Van Amerika ging Swamiji naar Engeland. Hij stak de Atlantische Oceaan over in een groot schip. Ook in Engeland onderwees hij veel mensen. De dagbladen in Engeland schreven dat Swamiji een grote ziel was, zoals Boeddha en Christus. De mensen luisterden met aandacht, kwamen regelmatig naar zijn lezingen. Zowel in Amerika als in Engeland maakte Swamiji vele vrienden en discipelen. Slechts een van hen is goed bekend bij ons in India. Haar naam was juffrouw

Margareth Noble. Maar Swamiji noemde haar 'Nivedita', wat 'toegewijde' betekent.

Zuster Nivedita was een zeer ontwikkelde vrouw met heel veel moed. Net zoals de vrouwen van formaat in India wilde zuster Nivedita over God weten. Zij werd non om alle leringen van Swamiji te volgen. Zuster Nivedita beschouwde India als haar moederland. Zij kwam naar India en begon een school voor meisjes. Zij wijdde zichzelf aan India en diende de mensen van India de rest van haar leven..

Veel meer mensen uit westerse landen werden vrienden van India. Sommigen van hen kwamen naar India, op een pelgrimsreis om het land, waar Sri Ramakrishna en Swami Vivekananda waren geboren, te zien.

Swamiji zei altijd: "Als je de Engelsen kent en zij kennen jou, dan zijn zij heel goede vrienden". Wij moeten de mensen kennen om ze te kunnen begrijpen. "De Engelsman is stoutmoedig, flink en evenwichtig", zei hij. "De Amerikanen zijn heel hartelijk en zij zorgen er voor, dat een gast zich direct welkom voelt", vervolgde Swamiji. "In dat land is het gevoel van broederschap zeer sterk. Als je iemand maar vijf minuten ontmoet, dan nodigt hij je uit in zijn huis en behandelt hij je als een broer."

Toen Swamiji Engeland verliet om terug naar India te gaan, waren vele mensen heel verdrietig. Zij hadden tranen in hun ogen. Iemand zei, dat het buiten een grijze en sombere dag was en in de harten van Swamiji's vrienden was het ook grijs en somber. Swamiji was in zijn oranje gewaad gekleed en zijn gezicht straalde. Hij leek een heldere zonnestraal op die sombere dag in Londen. Swamiji zei 'vaarwel' tegen het Westen'. Hij had zijn boodschap aan het Westen uitgedragen en deze was door honderden mensen ontvangen. Zij hielden van Swamiji en respecteerden hem.

9. TERUGKEER NAAR HET MOEDERLAND

Moederland

Na in Amerika, Engeland en op het vasteland van Europa gereisd te hebben, begon Swamiji aan de terugreis naar India.

Een vriend vroeg hem: “Swamiji, u hebt zo lang in de rijke landen van het Westen geleefd. Hoe denkt u nu over uw eigen arme land?”

Hierop antwoordde Swamiji: “Voordat ik wegging, hield ik van India. Nu is het stof van India heilig voor mij geworden; nu is de lucht heilig voor mij, het is nu het heilige land, de plaats voor pelgrimstochten”.

Later, toen Swamiji tot de mensen van Ramnad sprak, een plaats in het zuiden van India, sprak hij veel meer over zijn moederland. Het was nu duidelijk voor hem, dat India een boodschap aan de wereld had te geven: dat alle mensen één in de geest zijn. De wereld is één grote familie.

“Dit is het moederland van filosofie, van spiritualiteit en van ethiek, van beminnelijkheid, vriendelijkheid en van liefde. Deze bestaat nog steeds, en mijn ervaring met de wereld overtuigt mij er van op vaste grond te staan en stoutmoedig te verklaren, dat India in deze opzichten nog steeds het eerste en belangrijkste van alle landen ter wereld is.... Grote werken staan te gebeuren, geweldige mogelijkheden moeten uitgewerkt worden; wij hebben andere volkeren veel te leren.”

Op 15 januari 1897 kwam Swamiji aan in Colombo, Ceylon. Duizenden mensen wachtten hem op om hem te begroeten. Grote triomfbogen waren opgezet in de hoofdstraten. Veel mensen hingen Swamiji bloemenkransen om. Hij liep in een processie naar een pandal⁵, waar hij zou spreken. De mensen strooiden bloemblaadjes over zijn pad. Iemand hield een grote paraplu boven hem. Hij werd behandeld als een groot vorst. De mensen riepen: “Jai Mahadeva! (Glorie zij de grote God). Victorie aan de grote God Shiva”. Sommige mensen zongen liederen, die meer dan twee-duizend jaar oud waren.

Van Colombo ging hij naar Jaffna. Daarna stak hij de zee over en kwam aan land bij Pamban. Hij werd daar door de Raja van Ramnad ontvangen.

Vervolgens kwam hij via vele andere steden in Zuid-India. Waar hij ook kwam, verwelkomden duizenden mensen hem met de grootste verering. En de steden waren schitterend versierd ter ere van zijn thuiskomst. Swamiji gaf hartroerende toespraken, waar hij ook kwam. De mensen waren buiten zichzelf van opwindning. Als wij vandaag de dag toespraken lezen, voelen wij ons ook geïnspireerd en vol van enthousiasme voor de grootsheid van India en India's werk in de wereld.

⁵ Pandal – spreekplaats//plek...?

Swamiji zei: "Dit is India! Deze ontvangsten zijn niet voor een politicus, een soldaat of een miljonair. Zij zijn voor een bedelende sannyasin. Alleen in India kunnen zulke dingen gebeuren. Dit is de grootsheid van India, deze liefde voor God en voor diegenen, die God zoeken".

Swamiji in Madras

Lang voordat Swamiji in Madras aankwam, maakten de mensen van die stad plannen om hem te verwelkomen. Vanuit Madras was Swamiji vertrokken naar het Westen, toen hij inscheepte in Bombay. De mensen van Madras voelden dat het hun Swamiji was. En, dat was hij ook!

Swamiji kwam per trein uit Kumbakonam. Het was een sneltrein, die niet stopte bij kleine stations. Maar bij elk station stond een grote menigte mensen te wachten om een glimp van de grote Swamiji op te vangen. Op een klein station vlakbij Madras wilden de mensen heel graag Swamiji zien. "Alstublieft", smeekten zij de stationschef, "sein naar Swamiji's trein en laat hem stoppen. Wij moeten Swamiji zien!" "Ik begrijp uw gevoelens", zei de stationschef, "maar ik kan de trein niet laten stoppen."

Wat konden de mensen doen? Zij zagen de trein in de verte met grote snelheid aankomen. Ongeveer honderd mensen kwamen aangerend en gingen op de rails liggen voor de aansnellende trein! De stationschef werd bang. Hij moest de trein laten stoppen. Toen renden de mensen naar Swamiji's compartiment, hingen hem bloemenkransen om en vroegen om zijn zegen. Swamiji stond daar, stralend van liefde voor hen. Hij zegende ze en de trein reed verder. Tenslotte bereikte de trein Madras. Weer stond er een reusachtige menigte om hem te begroeten. Hij werd met bloemenkransen omhangen en vele mensen strooiden bloemblaadjes terwijl hij liep.

Zij juichten en riepen uit: "Welkom, Prins van de mensen", en "Leve Sri Ramakrishna's waardige discipel".

De straten waren versierd met triomfbogen, vlaggen en bloemen. Alle winkels waren gesloten. De mensen vulden de straten. Swamiji werd in een rijtuig door de straten van Madras gereden. Enkele jonge mannen spanden de paarden uit van het rijtuig van Swamiji en trokken het rijtuig zelf door de straten. Nooit

tevorens was er in Madras zo'n welkom voor iemand geweest!

Swamiji werd naar een grote zaal gebracht; daar werden welkomst-toespraken gehouden. Golf na golf van mensen omringden Swamiji. Het was onmogelijk voor hem om een lange toespraak te houden. Daarom zei hij: "Ik ben intens verheugd over dit//deze blijk van enthousiasme. Dat is, wat nodig is -- enorm enthousiasme. Alleen: maak het permanent, probeer het te handhaven..... Wij willen grote dingen in India tot stand brengen. Daarvoor heb ik uw hulp nodig; zo'n enthousiasme is nodig".

Enkele dagen later was het voor Swamiji mogelijk om een lange toespraak tot de mensen te houden. Hij noemde het: 'Mijn plan de campagne'; daarin zei hij: "Maak uw zenuwen sterk. Wat wij nodig hebben, zijn spieren van ijzer en zenuwen van staal.....Sta op eigen benen en wees mensen met karakter". Als wij India vandaag de dag willen dienen moeten wij eerst Swamiji's ideeën begrijpen en ze dan toepassen in ons leven. Als je India wilt dienen, zei hij, dan zijn drie dingen noodzakelijk. Allereerst moet je een diep gevoel hebben. Liefde is de poort naar alle geheimen van het universum. Als je de mensen wilt helpen, die sterven en leven// leven en sterven in onwetendheid, dan moet je voor ze voelen en ze liefhebben. Ten tweede moet je een praktische manier van helpen vinden. Alleen maar gepraat zal niet helpen. Ten derde moet je een sterke wil bezitten. Zelfs als de hele wereld tegen je is, moet je nog datgene durven doen wat je denkt dat juist is. Als je deze drie mogelijkheden bezit, zul je wonderen verrichten. Je zult vol kracht zijn. Zelfs als je in grot leeft, zullen je gedachten vibreren over de hele wereld en de mensen helpen. Zo is de kracht van de gedachte, van oprechtheid en van zuiverheid van doel.

De grote held komt thuis

Op 20 februari 1897 kwam Swamiji terug in Calcutta. Wat waren de mensen trots! Zoveel jaren geleden had de kleine jongen Biley in de straten van deze stad gespeeld. Nu keerde hij terug als de wereldberoemde held Swami Vivekananda.

Er stonden vele duizenden mensen te wachten om hem te verwelkomen. De stad was versierd met triomfbogen. Er werd met vaandels gezwaaid en op

schelphoornen geblazen. De menigte riep: "Jai Swami Vivekanandaji ki jai! Jai Sri Ramakrishna ki jai!" Glorie zij Swami Vivekananda! Glorie zij Sri Ramakrishna! Precies zoals in Madras spanden enkele jonge mannen de paarden uit van Swamiji's rijtuig en trokken het zelf door de straten. Swamiji's 'paarden' te zijn was een grote eer! De mensen verdrongen zich rond zijn rijtuig. Overal was een grote menigte mensen. Overal mensen! Gekleed in een oranje gewaad leek Swamiji wel een koninklijke held, een groot krijgsman, die terugkwam van een gewonnen strijd.

En inderdaad, dat is precies wat hij was. Hij was een krijgsman, die de wereld veroverd had. Maar hij had geen soldaten of geweren. Hij veroverde de wereld door zijn grote liefde en door zijn geweldige boodschap. Swamiji leerde de mensen overal, hoe zij konden leven in vrede en geluk, zonder te vechten. In Calcutta stroomden de mensen dag en nacht samen om Swamiji te zien. Op een grote samenkomst bood de stad Calcutta Swamiji tijdens een openbare bijeenkomst een toespraak met woorden van dank aan. Tenminste vijfduizend mensen kwamen naar deze bijeenkomst. Er waren Raja's, Maharaja's, Sannyasins, Pandits en alle belangrijke mensen van Calcutta, alsmede een aantal Europese dames en heren. Er waren ook honderden scholieren en studenten.

In zijn antwoord op de toespraak sprak Swamiji vrij en openhartig tot de mensen van Calcutta: hij noemde ze zijn eigen broeders. Hij vertelde ze over zijn werk in Amerika, in Engeland en over Sri Ramakrishna. Hij legde uit hoe de grote kracht van Sri Ramakrishna India en de wereld kon helpen.

Hij riep de mensen van Bengalen op zonder vrees te zijn en zichzelf voor hun land op te offeren met energie, enthousiasme en vertrouwen. Het grote werk voor hen bestond er uit, de hele wereld de eeuwige spirituele waarheden te laten weten, zoals onderwezen door hun voorouders. Dit zou India eens te meer verheffen naar haar rechtmatige spirituele plaats.

Waar Swamiji ook kwam, legde hij aan de mensen zijn ideeën uit. De toespraken die hij hield, zijn alle zorgvuldig voor ons bewaard. Wanneer wij ze nu lezen, voelen wij, dat hij tot ons spreekt, dat hij ons vertelt, hoe wij het Moederland kunnen dienen.

Zijn oproep tot India, zijn oproep tot de hele wereld, was: "Sta op, ontwaak en stop niet voordat het doel bereikt is."

10. DE MISSIE//OPDRACHT

Dienst aan God in de mens

Na zijn zware werk in het Westen, rustte Swamiji een poosje uit in Darjeeling, een kuuroord in de bergen van de Himalaya. Toen gebeurde er iets, wat hem het actieve leven weer deed opnemen. In die tijd heerste er een vreselijke ziekte in Calcutta. Vele mensen stierven er aan. Niemand wilde de zieke mensen verzorgen, omdat zij bang waren deze verschrikkelijke ziekte te krijgen. Hij werd de pest genoemd.

Swamiji riep zijn broedermonniken en zijn discipelen bijeen.

“Wij zullen deze zieke mensen gaan verplegen,” zei hij, “wij zullen een ziekenhuis openen en wij zelf zullen de mensen met deze afschuwelijke ziekte verzorgen.”

“Maar, Swamiji, waar is het geld om zulk werk te doen?” vroeg iemand.

Swamiji stond in vuur en vlam.

“Geld?” bulderde hij. “Maak je niet druk om geld. Ga door met dit werk van dienstbaarheid. Als het zou moeten, verkoop ik de nieuwe Math en geef al dat geld voor dit werk!” Swamiji vervolgde: “Herinner jij je niet, dat Sri Ramakrishna ons zei dat wij God in de mens moesten dienen? Dit is dienst aan God in de mens. Het moet gedaan worden!”

Maar hij hoefde de Math niet te verkopen. Het geld kwam en het werk werd gedaan. Tenslotte was de plaag voorbij en de mensen werden weer gezond. Op een keer waren er enige werklui in de Math die Santhals⁶ waren. Swamiji hield heel veel van ze. Een van hen heette Kesto.

“Kesto”, zei Swamiji, “hoe zou je het vinden, als ik voor jullie allemaal een feestmaal gaf?”

Kesto en zijn mensen waren allemaal heel blij. Swamiji gaf een groot feest voor hen en sloeg hen gade terwijl zij aten, als was hij hun liefdevolle moeder!

“Vandaag heb ik God-Zelf gevoed”, zei hij.

⁶ Santhals zijn mensen, die in stamverband leven.

Swamiji opende ook in andere delen van India centra. Daar verzorgden de monniken de zieken en de armen. Zij hielpen de mensen in tijden van hongersnood en overstromingen.

De monniken openden ook ziekenhuizen en scholen. Zij dienden de mensen van alle religies, niet alleen Hindoes. Sri Ramakrishna en Swamiji zeiden altijd, dat alle religies naar dezelfde God leiden: de Moeder van het universum. Daarom moeten wij alle mensen liefhebben, omdat zij onze eigen broeders en zusters zijn.

Een nieuwe Math in Belur

Veel jongens en jonge mannen begonnen Swamiji te volgen. Velen van hen werden sannyasins en werkten voor het welzijn van het Moederland. Zij gaven huis en haard en al het andere op, opdat zij een heilig leven konden leven en India dienen.

Swamiji wilde een groter klooster hebben. Hij kreeg een stuk land juist naast de Ganges bij Calcutta en bouwde daar een mooie Math. Hij wordt Belur Math genoemd, omdat hij in een dorp staat, dat Belur heet.

Op 9 december 1898 opende Swamiji de nieuwe Math. Die dag was er een grote viering. Veel mensen uit Calcutta en andere delen van India kwamen er voor deze grote gelegenheid naar toe. Musici zongen en speelden, slagwerkers bespeelden hun trommels en groepen mensen zongen liederen over God. Een lange processie van monniken, voorafgegaan door Swamiji, gingen naar het altaar om te bidden. Swamiji bad tot Sri Ramakrishna: "Heer, blijf alstublieft hier. Zegen ons allen. Zegen allen, die hier gekomen zijn en alle mensen overal in de wereld."

Swamiji zei, dat steeds meer mensen zouden toetreden tot de Math. Hij voorspelde ook, dat op een dag de vrouwen van India hun eigen Math zouden hebben. Dat alles kwam uit. Vandaag de dag zijn er honderden monniken van de Orde van Sri Ramakrishna en er is een Math voor vrouwen, die Sarada Math wordt genoemd.

"Deze Math", zei Swamiji, "zal alle geloofsovertuigingen, alle gezichtspunten harmoniseren. Precies zoals Sri Ramakrishna in hoge mate liberale opvattingen

had, zal ook deze Math een centrum voor het uitdragen van dezelfde ideeën zijn. Het gloedvolle licht van universele harmonie, dat van hieruit komt, zal de gehele wereld overstromen.”

Terwijl Swamiji in Math woonde, ging hij door, allen te onderrichten die tot hem kwamen. Zijn ideeën kunnen in deze tijd een grote hulp voor ons zijn. Hij zei bijvoorbeeld: “Ik zie zonneklaar, dat jullie allen oneindige kracht in jullie hebben. Wek die op; sta op, sta op! Het is beter te slijten dan te verroesten, speciaal als het erom gaat, goed te doen aan anderen!” Bij een andere gelegenheid zei Swamiji: “Wij willen vertrouwen in onszelf. Kracht is leven, zwakheid is dood.”

Swamiji zei ook dat allen gelijk behandeld moesten worden. Het is dezelfde geest in alle mensen. De ene mens zou geen overvloed om zich in te verheugen moeten hebben, terwijl de andere nauwelijks iets heeft. Iedereen zou gelijke rechten moeten hebben, gebaseerd op liefde voor allen.

11. HET GROOTSE EINDE

Swamiji's laatste meditatie

Swamiji's vrienden en discipelen in Amerika wilden, dat hij naar hen toekwam en hen opnieuw bezocht. Zij verlangden er naar, hem weer te zien. Daarom ging Swamiji nog één keer naar het Westen en was opnieuw intens actief. Deze keer was hij slechts anderhalf jaar in het buitenland. Op zijn weg terug naar India bezocht hij veel plaatsen in Europa en ook in Egypte. Maar nu was zijn gezondheid gebroken. Hij haastte zich terug naar huis. Toen hij Belur Math bereikte, zei hij dat hij stil en kalm wilde zijn. Hij voelde zich vermoeid. Swamiji had een paar lievelingsdieren. Hij speelde graag met ze. Daar was Bagha, een hond; Hamsi, een geit en Matru, een bokje. Hij had ook een tam hert, een paar eenden en enkele kraanvogels. Swamiji bracht altijd veel gelukkige uren met deze huisdieren door.

Swamiji dacht steeds meer aan de periode in zijn jeugd, toen hij voor het eerst Sri Ramakrishna bezocht. Swamiji herinnerde zich alles wat Sri Ramakrishna

hem verteld had. Hoeveel dagen waren sindsdien voorbijgegaan! Swamij had de hele wereld rondgereisd om het werk van Sri Ramakrishna te doen. Het volk van India was in diepe slaap geweest. Nu waren zij wakker geschud; Swamiji wilde eindelijk rusten.

De meeste tijd in de Math bracht hij in diepe meditatie door. Hij leek op Shiva of Boeddha. Wat een fantastisch tafereel was dat!

Op 4 juli 1902 ging Swamiji zitten om te mediteren in zijn kamer in Belur Math. Het was avond. Hij zei de monniken, dat hij alleen wilde zijn.

Later, toen enige monniken naar hem toe kwamen ontdekten zij, dat hij overleden was. Zij zagen daar alleen zijn lichaam.

Swamiji's werk was gedaan. Hij had gezien, wat India nodig had en hij had haar verteld hoe het te verkrijgen. Om groot te worden, zei hij, moet India voortgaan met het naar voren brengen haar eigen oude ideaal, dat de grootste kracht spirituele kracht is. Dit ideaal moet India nu in haar leven-van-elke-dag integreren, als een moderne natie. Zij moet alle materiele voordelen accepteren van de moderne wetenschap, maar zij moet haar spirituele idealen bewaren en ze aan de hele wereld verkondigen.

Zijn boodschap was doorgegeven. Hij kon verder niets meer doen. Het was nu aan India de keuze zijn boodschap te accepteren of te verwerpen.

Heden ten dage begroeten wij de grote Swami en brengen hem onze eer. En als wij dit doen, laten wij ons herinneren, dat er geen betere manier om een leraar te eren is, dan te proberen alles wat hij onderwees in de praktijk te brengen.

Het ontwaken van India

In 1897 zei Swamiji tegen de mensen: "Laat de komende vijftig jaar Moeder India uw God zijn. Dien uw land zoals u God zou dienen en India zal ontwaken!" Niet lang daarna offerden mannen en vrouwen hun huizen, hun rijkdom en zelfs hun leven voor de vrijheid van hun land.

Van 1897 tot 1947 is precies vijftig jaar. Vijftig jaar nadat Swamiji deze woorden sprak, verwierf India haar onafhankelijkheid van de Britse regering. Het was de eerste grote stap van het ontwaken dat Swamiji had beschreven. Zonder politieke onafhankelijkheid kon het nationale ontwaken niet komen,

want vrijheid is essentieel voor groei en ontwikkeling.

Swamiji zei, dat politieke idealen en politieke leiders geen werkelijke macht hebben in India; evenals sociale of commerciële idealen. Het enige ideaal, dat werkelijke en durende kracht heeft in India, is het ideaal, dat gebaseerd is op innerlijke kracht. Het is een spiritueel ideaal dat zegt, dat de ziel van een mens veel krachtiger is dan wat dan ook. Dat is India's nationale ideaal en wanneer zij dit ideaal in haar dagelijks leven in praktijk brengt, zal zij sterk en krachtig worden.

Indien het waar is, dat de ziel van een mens veel krachtiger is dan al het andere, dan is dit ideaal ook waar voor alle mensen, overal ter wereld. Daarom zei Swamiji, dat de Indiërs nu de wereld in moesten gaan en zich aansluiten bij andere naties en hun moesten vertellen over dit grote ideaal.

Als Indiërs dat ook doen, zal het ontwaken van India komen, waarvan Swamiji sprak. Gebruikmakend van de grote kracht die in de ziel van de mens ligt, zal India vredevol de gelijkheid, de rechtvaardigheid en het delen van voordelen over de hele wereld, waarvoor zoveel mensen nu nog vechten, verbreiden.

12. SWAMIJI'S BOODSCHAP AAN DE WERELD

Zijn Boodschap

Swamiji gebruikte heel vaak het woord 'Vedanta', wanneer hij over spirituele dingen sprak. Hij maakte gebruik van dit woord, omdat hij dacht dat het er één was, dat iedereen in de wereld kon hanteren, zonder zijn eigen religieuze ideeën op te geven.

De wereld is vol van vele, verschillende soorten mensen met vele verschillende ideeën. Swamiji sprak over het woord 'Vedanta' om voor allen een algemene ontmoetingsplaats te verschaffen, wat ook hun opvattingen mochten zijn.

Vedanta, zoals Swamiji het gebruikte betekent, dat vanuit het spirituele standpunt gezien, de hele wereld één is. Er is één Geest of Grond van het bestaan, en alles wat bestaat in het universum, is een uitdrukking van die ene Geest. Dit betekent, dat als de ene mens God zoekt, dan zoekt een ander het Goede, een volgende zoekt Schoonheid, weer een andere zoekt

wetenschappelijke waarheid, nog een andere zoekt een perfecte samenleving, en weer een andere zoekt geluk enzovoort --- zij allen zijn naar hetzelfde doel op zoek, ofschoon zij het op verschillende manieren uitdrukken. Sri Ramakrishna drukte dezelfde gedachte heel simpel uit. Hij zei dat het woord voor 'water' verschilde van taal tot taal. Desalniettemin is water in de hele wereld hetzelfde.

De gedachte, dat alles in het universum binnen één universele Geest bestaat, is werkelijk een heel eenvoudig idee, dat over de hele wereld kan worden gevonden in oude en moderne tijden. In India werd deze gedachte zeer helder en zeer uitvoerig in de Upanishads onderwezen. Daarin wordt het 'de wetenschap van de Geest' genoemd, omdat de mensen het bestudeerden en ermee experimenteerden, precies zoals de mensen van nu studeren op en experimenteren met natuurwetenschappen.

Toen kwam Sri Ramakrishna; hij nam deze idee weer op en experimenteerde er mee op een nieuwe manier. Hijzelf nam alle verschillende vormen van denken over, die hij kon vinden. Hij pakte ze één voor één op, bracht ze in praktijk om te zien hoe zij aanvoelden en om te zien waar zij naar toe leidden. Wat hij met zijn experimenten bewees was, dat wie dan ook serieus enig pad volgde, uiteindelijk naar die ene Geest van het universum, de Grond van al het bestaan, zou worden geleid. Het gold voor alle mensen en het deed er niet toe, welke religie zij volgden, of dat zij geen religie hadden.

Swamiji nam op zijn beurt het idee op en paste het toe voor de moderne wereld. Hij zei, dat het zou moeten worden gehanteerd in de moderne westerse landen en modern India. Beide, zei hij, zouden deze gedachte in praktijk moeten brengen, maar op verschillende manieren.

Westerse mensen raakten steeds meer geïnteresseerd in wetenschap en in de toepassing van wetenschap in het dagelijkse leven. Maar al hun onderzoek was gebaseerd op het idee dat mens en natuur van elkaar gescheiden waren en dat de mensen onderling gescheiden waren. Zij zochten naar waarheid, maar zij zochten het in materiële dingen. Door hun de opvatting van Vedanta te geven liet Swamiji hun zien, dat zij het universum en zichzelf alleen zouden begrijpen, als zij alles zouden waarnemen in het licht van één fundamentele spirituele eenheid.

Tegenwoordig hebben de wetenschappers begrepen, dat de mens niet van de

natuur gescheiden is; dat dingen die van elkaar gescheiden lijken, dit niet werkelijk zijn. Geleidelijk aan werken westerse mensen, via het pad van wetenschap de waarheid van Vedanta uit.

Tot India sprak Swamiji op een andere manier. India moest de theorie in praktijk omzetten. In theorie wisten Indiërs dat alles wat bestaat een uitdrukking is van één Geest; en toch brachten zij dit idee niet tot zijn logische conclusie in het dagelijks leven. De logische conclusie zou moeten zijn, dat elk aspect van het leven kan dienen als een middel om die ene Geest te bereiken. Toch waren de Indiërs, anders dan in hun verleden vergeten, de materiële waarden in harmonie te brengen met hun spirituele erfgoed. Zij hadden alle enthousiasme voor het dagelijks leven verloren.

Nu was de tijd gekomen, zei Swamiji tot hen, dat zij van het Westen de geest van enthousiasme in zich op moesten nemen en het verlangen, zichzelf te verbeteren, tot ontwikkeling te brengen. Zij moesten ook wetenschap en technologie van het Westen leren en India tot een moderne natie opbouwen. Maar dit alles moesten zij alleen op basis van de Vedanta doen. Ofschoon Vedanta een universele waarheid is en van gelijke waarde voor alle mensen, was het ook India's eigen nationale idee; India moest //het// daarom //het// zelf beoefenen en aan anderen leren.

Swamiji voorzag de grote uitwisseling tussen Oost en West, die plaatsvindt in deze tijd. Deze uitwisseling zou moeten leiden tot een volledige wereldbeschaving. Beschaving, zei hij, zou slechts dan volledig zijn in de wereld, als India de wonderen van spiritualiteit aan de wereld geeft en in ruil daarvoor van de wereld de wonderen van de moderne wetenschap ontvangt. Dus, als wij Swamiji's leringen in een paar woorden willen samenvatten, is het de boodschap van de wereldbeschaving, gebaseerd op de Vedanta-filosofie: **ONTWAAK! STA OP! EN STOP NIET VOOR HET DOEL IS BEREIKT.**

“De gedachten van deze strijder profeet van India hebben een diepe indruk op de Verenigde Staten nagelaten.....Ik kan deze uitspraken//gezegden van hem

niet lezen, zonder dat ik een huivering als van een elektrische schok door mijn lichaam voel gaan. En wat voor schokken en vervoeringen moeten zijn gevoeld, toen zijn begeesterde woorden door de lippen van de held werden uitgesproken”.

Romain Rolland
(Frans schrijver)

“Deze mens (Vivekananda) is zonder meer een wonder van welsprekende kracht. De Swami is een eer voor de mensheid”.

William James
(Amerikaans filosoof)

“Mijn hulde en respect voor de eerwaardige herinneringen aan Swami Vivekananda. Nadat ik zijn werken gelezen heb is de liefde, die ik voor mijn land koesterde, duizend maal toegenomen”.

Mahatma Gandhi
(Indiaas nationalistisch leider en
sociaal hervormer)

“Op deze expositie (het Parlement van Religies) bekoorde de Swami zijn toehoorders met zijn magische welsprekendheid en liet een onuitwisbaar spoor achter op de geestelijke ontwikkeling van Amerika”.

National Portrait Gallery,
Smithsonian Institution, V.S.

“Vivekananda is één van de grootste historische figuren, die India heeft voortgebracht. Wanneer men de volledige reikwijdte van zijn gedachten overziet, staat men versteld”.

Christopher Isherwood

(Engels schrijver)